

ZUŠ
JAROSLAVA
KVAPILA

Školní časopis

2023/2024

číslo 2

Orchestr ZUŠ Jaroslava Kvapila Brno

Víte, že má Kvapilka orchestr? Skoro se mi chce vyhrknout "Jakpak by ne!" Vystupuje sice jen párkrát do roka, ale kdo byl na některé ze stěžejních akcí naší školy (Vánočním koncertě v Konventu Milosrdných bratří konaném každoročně v prosinci nebo Galakonzertě v Besedním domě v dubnu) a zůstal až do konce, nemohl ho přehlédnout. Jsme jedna z mála ZUŠ v Brně, která se může pyšnit vlastním žakovským orchestrem. V určité formě existoval již dříve, své novodobé působení začal v roce 2013. Za více než 10 let jím prošlo 145 žáků, kteří zahráli 63 skladeb. Poslední nastudovanou skladbou byla Česká mše vánoční Jana Jakuba Ryby (tzv. Rybovka). Byla výjimečná tím, že se na jejím provedení nepodíleli jen žáci naší školy, ale navázali jsme spolupráci se ZUŠ Bedřicha Kozánka, Přerov, konkrétně s Dětským pěveckým sborem Vocantes. Také nehrál jen orchestr, ale v aranžmá pana učitele Pavla Trkana se dvou částí a společného finále zhostila Cimbálová muzika Kvapilka. Další novinkou bylo, že Rybovka nezazněla jen jednou, ale měla i reprízu. První provedení bylo 12. prosince na tradičním Vánočním koncertě v Konventu Milosrdných bratří, kde se na pódiu sešlo téměř 80 hráčů a zpěváků. 20. prosince následoval zájezd do Přerova, kde v Městském domě na akci nazvané Vánoce s Vocantes proběhla znovu. Bylo to první vystoupení orchestru mimo Brno a my si ho náležitě užili.

Na fotografii jsou účastníci zájezdu na Náměstí TGM v Přerově.

Nebude v tomto školním roce poslední, protože na květen chystáme ještě zájezd do Bratislavy, kde spolu s cimbálovkou a žáky ZUŠ Jána Albrechta zahrajeme několik skladeb. Mezitím nás však posluchači budou moct vidět a slyšet ještě na Galakonzertě v Besedním domě 23. dubna. Tolik k akcím tohoto roku. A teď bych se rád vrátil k fungování orchestru. Stojí za ním obrovské úsilí všech učitelů žáků. Kolektivní hra je totiž třešničkou na dortu, který se pomalu tvoří mnoho let

v individuální výuce. Chtěl bych tímto poděkovat všem učitelům hry na housle, violu, violoncello, kontrabas, příčnou flétnu, hoboje, klarinet, trubku, lesní roh, klavír, varhany, harfu a bicí. Všichni tito připravují své žáky, aby se jednou mohli stát členy orchestru. Koncertů zahrajeme jen pár do roka, ale na každý se připravujeme půl roku. Každý týden dělená a společná zkouška orchestru, k tomu mimořádné zkoušky, víkendová soustředění, příprava not, organizace... Je toho hodně. Nebýt Pavla Trkana, který chystá aranže, Darii Dostálové, Marie Budišové, Jindřišky Kolouchové a Petra Stupky, kteří vedou

dělené zkoušky a odvádí obrovskou organizační práci, by to nešlo. Možná to považujeme za samozřejmost, ale bez nadstandardních podmínek, které nám vytváří vedení školy, bychom nic z toho nemohli dělat. Všem patří VELKÝ DÍK. Pro vás, kteří jste dočetli až sem, mám ještě malý bonus, jedinečnou příležitost nahlédnout pod pokličku, jak se to celé vaří, do zákulisí, co dělá orchestr tak jedinečným. Orchester je rodina, ve které má každý svou funkci. Není to nahodilý mišmaš, ale skvěle navržený a fungující hodinový strojek. Každý je důležitý. Absenci jednoho pocítí všichni. A není to jen o hodinách hraní. Asi nejvíc se všichni těšíme, že se potkáme, popovídáme si, máme společné zájmy a je nám spolu dobře. Měli byste vidět, jak si pomáháme, když chystáme orchestřiště, skládáme židle, podáváme si pulty v řetězu, půjčujeme si tužky, starší radí mladším, společně mlsáme bonbóny... Je radost být toho součástí. Těším se na každou chvíli s orchestrem. Jsem za všechny členy orchestru nesmírně rád a děkuji jejich rodičům za neutuchající podporu.

Ondřej Kratochvíl, dirigent Orchestru ZUŠ J. Kvapila Brno

Tématem podzimní výstavy Výtvarného oboru byly MASOŽRAVÉ ROSTLINY

Masožravé rostliny mají často výstižné, ale i záhadné názvy: jsou to mucholapky, rosnatky, šprlice, bublinatky, heliamfory, láčkovky... Tyto šelmy rostlinné říše, které trochu vyrovnávají svou pozicí predátora nerovný boj s říší živočišnou, pro niž jsou právě rostliny často potravou. Samozřejmě

přirovnání k predátorovi musíme brát s jistou nadsázkou, ale z povědomí české veřejnosti stále ještě nezmizel slavný film "Adéla ještě nevečeřela" a podobně se zas v šeru podvědomí krčí kostlivci-oběti strašidelných lidožravých stromů z Madagaskaru, což je samozřejmě jen báchorka. Realita je však často spíše úsměvná. Jako například výživa jednoho druhu láčkovky z Bornea: vědci si všimli, že v láčkách se nachází nápadně velké množství netopýřích výkalů. Tato stopa je dovedla k objevu, že pasti láčkovek poskytují útulný domov maličkým netopýřům, kteří dorůstají asi čtyřcentimetrové délky. A jsou to vybíraví spáči, nespí totiž nikde jinde než v láčkách masožravek. Svým „domácím“ na oplátku poskytují trus, který padá ke dnu láček a rostlinám poskytuje cenné živiny. Tvary a zbarvení masožravých rostlin jakoby z jiných světů a planet inspirovali naše žáky k výtvarným nápadům v podobě komiksů, fantaskních kombinací masožravých rostlin

a zvířat i dalších podivných bytostí. Samozřejmě také reálná krása masožravých rostlin se hodí ke zpracování v rozličných technikách kresby, malby, grafiky, koláže i keramiky. Výstavy se zúčastnili žáci od pěti do osmnácti let. Výstavu již jako tradičně zahájili žáci paní učitelek Ctiborové a Winklerové.

Pavla Dvorská, vedoucí VO

„Spolu v tanci“

V polovině října se v divadle Barka uskutečnilo představení „Spolu v tanci“. Šlo o společné setkání tanečních oborů čtyř brněnských ZUŠ – ZUŠ Jaroslava Kvapila, která setkání organizovala a zaštiťovala, ZUŠ Veverčí, ZUŠ Františka Jílka a ZUŠ Charbulova. Mezioborová setkání a propojování mezi jednotlivými žánry, které se na ZUŠkách vyučují, jsou velmi žádoucí a (což je velmi dobře) vlastně běžná. Setkávání jednotlivých oborů mezi různými ZUŠ už tak běžná nejsou. Co se týče konkrétně tanečních oborů v Brně, tak k poslednímu takovému došlo před téměř 25 lety. V divadle Barka se sešla necelá padesátka tanečnic. Bohužel pouze děvčat, chlapec mezi nimi nebyl žádný. Asi stále přetrvávají předsudky před spojením muž – tanečnick. Že by se muži báli tance? A nebo se ženy bojí tančících mužů? Zapeklitá otázka, raději ji necháme vyšumět... Během večera se jednotlivé ZUŠ představily ve 2-3 choreografiích a v závěrečné společné improvizaci, ve které se propojil tanec všech tanečnic toho večera, včetně jejich vyučujících. Co škola, to jiný pedagog, to jiný přístup k estetice pohybu, k výběru hudby, k pohybové inspiraci... To, co je ale spojovalo, bylo nejdůležitější právě pro závěrečnou improvizaci. A to je potřeba předat svým žákům cestu k tomu, aby na jeviště vstupovali nejenom jako interpreti, kteří ovládají své tělo a zvládají taneční prvky, ale aby to byli lidé, kteří se dokážou pohybovat vědomě, suverénně, ale s pokorou a svým osobitým pohybovým projevem dokážou vyslovit svůj názor. Jsou schopni skrze pohyb předat informaci, i když abstraktní, emoci ve všech jejích škálách projevu. Jakoby tělem tvořili melodii, jakoby tělem vytvářeli barvy, jakoby tělem mluvili.

Veronika Kolečkářová, vedoucí TO

A jak to viděla jedna z tanečnic?

Říjnové vystoupení „Spolu v tanci“ bylo nejen ve znamení předem přichystaných choreografií, ale i závěrečné společné improvizaci. Myslím, že nejen pro mě, ale i pro ostatní účinkující to byla skutečná výzva, která rozhodně potřebovala trochu odhodlání. Na této improvizaci jsme se nakonec podíleli všichni. Píšu nakonec, protože pro některé to byla improvizací premiéra a pokud by měl někdo velké obavy, byla i možnost se jí neúčastnit. A přiznejme si, že to opravdu nebylo úplně bez obav. Hlavně proto, že nás bylo hodně a mezi sebou jsme se vůbec neznaly. Ten den jsme se společně potkaly úplně poprvé. Už tak je vskutku náročné se vžít do improvizace

na sále ve škole, kde se všechny známe a kamarádíme se.... ale tady? Najednou na vás kromě známých tváří a diváků koukají i ty tváře neznámé. Člověk tak dostane větší strach a obavu.

Naštěstí ale za sebe můžu říct, že po první zkoušce tato negativa rychle opadnou, jelikož zjistíte, že tyto pocity v sobě máte úplně všichni, tudíž se opravdu není čeho bát. Stačilo si to několikrát zkusit a postupně se člověk cítil jistější a bez veškerých předchozích obav z nových lidí. V samotné improvizaci přímo na vystoupení jsem pak pociťovala větší jistotu nejen u sebe, ale i u ostatních. Ta se následně projevila v lepším vnímání a pohybovém propojení mezi sebou. Bylo to pro nás pro všechny něco nového a věřím, že se každý v improvizaci dokázal najít a následně si ji i pořádně užil.

Aneta Pecinová, žákyně II. stupně TO

O jednom životě s hudbou

Narodilo se děvčátko. Sudičky mu daly do vínku mnoho dobrého, milující a pečující rodiče, optimismus, životní sílu, hudební sluch. Byla tam ale i ta třetí sudička a vzala mu část zdraví. Děvčátko má jednu stranu těla postiženou mozkovou obrnou a navíc téměř nevidí. A tak začal příběh naší Aničky Bínové, kterou si možná mnozí ještě pamatují z dob, kdy chodila na naši ZUŠku. Ale to je opravdu jen začátek. Anička a její rodiče se zakousli do boje o co nejlepší kvalitu života. Lékaři, rehabilitace, Základní škola Kamenomlýnská pro děti s handicapem. Tam se Anička díky pedagogům poprvé setkala s aktivní výukou a provozováním hudby. To ji pak přivedlo k nám do klavírní třídy paní učitelky Moniky Czajkowské a do pěvecké třídy Lenky Hruškové. A vše se vyplatilo, včetně obrovské píle, chuti a zodpovědnosti. Anička se naučila i přes svůj handicap zahrát a doprovodit skladby, začala pěkně zpívat. Přihlásila se tedy na konzervatoř Jana Deyla v Praze na obor ladičství, kde už složila maturitu. I ve studiu zpěvu pokračuje dál. Na konci minulého školního roku mi zavolala a pozvala mě na dva koncerty, které se konaly pod širým nebem. La Skala Diviška - koncert klasické hudby - kde zpívala některé písně Bedřicha Smetany, a pak letní koncert, kde si zazpívala se svými bývalými učitelkami ze ZŠ Kamenomlýnská populární skladby. Na klavír i akordeon ji doprovázel její přítel, rovněž nevidomý. Byly to krásné zážitky. Po studiu zůstává Anička i nadále v Praze. Má tam zaměstnání, navštěvuje hodiny zpěvu a začíná účinkovat s hudební skupinou The Tap Tap. A když se spolu setkáme, nikdy nezapomene pozdravovat všechny na Kvapilce. Komu vlastně svítila na cestu světluška? Svítili jsme s ní Aničce my nebo statečná Anička ukazovala cestu nám? Obojí je asi pravda. Čím více světla si poskytneme navzájem, tím lépe se nám půjde.

Lenka Hrušková, vedoucí pěveckého oddělení

Dopis pro paní učitelku Innu Aslamas

Krajina hudby

Slunce se probudilo do typického rána, nahlíží mi do pokoje a šimrá leplým paprskem pod nosem: „Vstávej, čeká tě hra všech her.“
I když mne nechce ze své náručí pustit teplá peřina, něco ve mně je silnější, nakonec jí řeknu slohem

Je chladné prosincové ráno. Za oknem polehují peříčka sněhu. Kmen javoru před domem se těmi drobnými vločkami přizdobil jako koraalkovou krajkou a mráz namaloval do oken obrazce, které slunce začíná číst svým slabým prstem.

Chce se mi ještě spát, ale piano na mne povzbudivě rycení xuby: „Pojď, svou tě na rybl.“
Zaloužím po tom dobrodružství a ponořím ruce do kláves. Malý potůček tónů se pod prsty mění v potok a radostně pospíchá přes kameny k řece. Nechám se unášet. Řeka je krásná, tu splavná, tu bouřlivá, plná přejí, zářků, víru i klidného toku.

Pluji okouzlující krajinou hudby, která mi dává nahlédnout do svých tajemství. Cestou slyším zpívat vité v korunách stromů, ptáky brytkovat ve větvích, cítím vůni země a nekonečnost nebe. Dotýká se mě radosti, štěstím, smutkem i láskou.

Pokaždí velmi nerada opouštím ty kantilény, akordy a tóny. Jsem jako dub, který usilovně drží loňské uschlé listy. Vím to jistě: „Ja se sam vrašim.“

Festival Dance life!

Několik našich žákyň tanečního oboru si v listopadu 2023 na festivalu Dance Life!, pořádaném Czech Dance Organization, poprvé vyzkoušely soutěž v sólovém tanci, a to konkrétně v kategorii Contemporary. V obrovské konkurenci sice žádná z našich tanečnic nezískala ocenění, avšak jejich odvaha, snaha a nadšení se cení dvojnásob. V letošním roce 17. března 2024 se této soutěži budeme účastnit opět, tentokrát v kategorii Street Art, kde se představíme skupinovým vystoupením s názvem „V Jungli“. Tak nám držte palce!

Klára Uhlířová, učitelka TO

Na fotografiích žákyně TO Elena Adámková a Stela Císařová.

Vánoční koncert harfové třídy

Dva dny před Štědrým dnem se konal Vánoční koncert stále se rozrůstající harfové třídy, na kterém se posluchačům představilo všech 11 žáků. Program koncertu byl pestrý, zazněly skladby různých žánrů a slohů od baroka po aranžmá moderních populárních písní. V samotném závěru večera pak nemohly chybět tradiční vánoční koledy v netradičním komorním provedení několika harf.

Dominika Svozilová, učitelka hry na harfu

Dne 22. 12. minulého roku proběhl na naší škole harfový koncert. Pro někoho dlouhá doba, pro někoho krátká doba. Nicméně každý z přítomných jej má nějakým způsobem, či chvílí v paměti. Kdybych měl nějaké momenty vánočního koncertu ze své hlavy vytáhnout, tak by jím bylo kupříkladu stěhování harfy o tři poschodí. Někteří by asi netušili, jaké je to dobrodružství, jenomže přesouvat po schodech nástroj jako je harfa stojí občas opravdu za to. Já měl ještě to štěstí, že jsem nebyl hlavním článkem úspěchu této akce. Tuto roli sehrál můj schopnější spolužák Vojta. Pokud by někoho omrzely adrenalinové sporty, tak mu mohu vřele doporučit tažení harfy do schodů. Koncert jsme zakončili netradičním výstupem. Svoji nacvičenou skladbu předvedl i alarm, při stěhování židle do zavřené učebny. I přes momenty tohoto typu lze konstatovat, že koncert byl úspěšný.

Jan Jochman, žák II. st. hra na harfu

Moje první soutěž

Na klavír mě učí paní učitelka Renata Grmelová, kterou mám moc ráda, a se kterou mě hraní strašně baví. Proto, když mi někdy na podzim řekla, že bychom mohli zkusit jet na soutěž do Prahy s názvem Dvořák Mladým, kde bych zkusila zahrát skladby, kterým se zrovna věnujeme, byla to

pro mě velká výzva a radost 😊. Do Prahy jsme jeli o den dříve, a tak jsem viděla Karlův most, Malou Stranu, Staroměstské a Václavské náměstí, krmila ve Vltavě labutě a jednu zvědavou nutrii, ale hlavně jsem mohla poznat prostředí Pálffyho paláce, kde sídlí Pražská konzervatoř a kde se soutěž odehrávala. Bylo 6 hodin ráno, když jsem se musela doslova „vyškrábat“ z postele, abychom stihli registraci soutěže a dostat se na místo činu 😊. Byla to krásná budova v centru Prahy na Malé Straně, s červeným kobercem už v předsáli a krásným koncertním sálem. Hned v úvodu při zápisu jsem měla možnost setkat se s paní Slávkou Vernerovou, naší přední klavíristkou a pořadatelkou soutěže, která byla moc milá. Dostala jsem přidělenou třídu, kde jsem se mohla rozehrát. Na třídě, ve které byly

hned dva klavíry, jsme byli 3 soutěžící z Brna, z různých škol a kategorií. Je fajn se tak vzájemně poznávat s ostatními kamarády. Ani jsem se nenadála a už přišel asi minutový okamžik, kdy jsem si mohla zkusit, v podstatě jen „sáhnout“ na klavír v koncertním sále. Každý měl na akustickou zkoušku totiž jen něco kolem minuty. Nevěděla jsem, kam koukat dřív, ale jedno jsem vnímala s jistotou, že ačkoliv bylo pro mě velkou ctí mít možnost si zahrát v sále na takový krásný klavír, s tím našim ze ZUŠ se nedá srovnat 😊, moc jsem na něj vzpomínala. Asi je to tím, že nemám vlastně zatím žádné zkušenosti s hraním jinde, nicméně „doma je doma 😊“ Pak už soutěž začala a vše šlo strašně rychle. Najednou paní, která koncert uváděla, hlásila moje jméno a já stála v sále, na červeném koberci, s mikrofony, všude diváci, ostatní soutěžící, porota. No byl to velký zážitek a já jsem za něj ráda. Děkuji moc své paní učitelce a celé škole, že máme takové možnosti. Budu dále cvičit a třeba zase někdy příště.

Magdalena Červinková, žákyně I. st. hra na klavír

Tak se nám to podařilo!

V jedné z vánočních písní Janka Ledeckého se v textu zpívá: „Sliby se maj plnit - aspoň o Vánocích!“ A ejhle: my ty naše sliby plníme! V září jsme se sešly (samá děvčátka – poupátka) v plném odhodlání ozdobit si podzim a přicházející zimu společným hraním. Slíbily jsme vám

i samy sobě, že se s chutí usilovnou dáme do práce. Co jiného hrát, než písničky, ke kterým se s tušením přicházejících Vánoc přidaly i koledy?! A tak se z naší třídy ozývalo už od listopadu cosi o Betlému, seně a Ježíškovi, a protože koleda bez zpěvu je koledou jen napůl, přidal se i zpěv... No ale ouha! Náš vehementní zpěv nebyl zas až tak pěkný: Jééééžišek, kóóóóžišek připomínal spíš hlásání ponocného posilněného vínem. No a tak jsme zjistily, že i zpěv má svá pevná pravidla: že nemůžeme dýchat, kdy se nám to hodí, jak musíme otvírat pusku a artikulovat, jak nevyrážet slabiky, jak jen zpívat a nekřičet. Ach jejda – ani jsme to nestihly (zatím) všechno! Stihly jsme toho ale alespoň tolik, abychom se mohly zúčastnit vánočního programu naší školy v Konventu Milosrdných bratří 12. 12. A tak naše první veřejné

vystoupení bylo naplněním našich představ a cílů i naplněním našeho slibu. Kéž by se naplnila i prosba skrytá v latinském textu písně, kterou jsme hrály s obzvlášť velkým potěšením pro její krásnou melodii: **Dona nobis pacem !!** (Pane, dej nám mír !!) ...

Livia Zbavitelová, učitelka hry na housle

Taneční vánočka očima diváků

Zatímco vy, brněnští, už asi spíte, já jsem se teprve dostala posledním vlakem domů. Cesta na Vysočinu je daleká... Nejela jsem do Brna na předvánoční nákupy, jak by se v půli prosince hodilo, ale vypravila jsem se do divadla Barka na představení tanečního oboru ZUŠ Jaroslava Kvapila s názvem Taneční vesmírná vánočka. Až se někdy, jako já, vypravíte tramvají od nádraží do Barky, dejte si dobrý pozor, na jaké zastávce vystoupíte. Měli byste vystoupit na zastávce Husitská. Ale zastávka Hrnčířská začíná na stejné písmeno a tramvaj na ní zastavuje dřív. Když nejste úplně ve střehu, vyběhnete z tramvaje okamžitě, jakmile z reproduktoru zaslechnete první písmeno zastávky. Po tmě pak hledáte divadlo, abyste zjistili, že to máte pěšky ještě pěkný kousek a nakonec dobíháte na poslední chvíli a ještě s obavou, že si nebudete mít v hledišti kam sednout... Nakonec jsem doběhla včas. Rozepnula kabát, sundala čepici, a pak to začalo: nejstarší děvčata nás neotřelým způsobem seznámila s teorií vzniku vesmíru a my jsme byli vnořeni za zvuku nadpozemské hudby a nádherné výtvarné scenerie do nekonečných dálek vesmírných galaxií. Hvězdný prach nám dělal společnost a mikroskopické částice nám odpočítávaly čas během putování stavem beztlíže. Od tanečnic jsme se dozvěděli, jak vznikl Velký třesk, jak vznikají hvězdy - u zrodu té naší největší, Slunce, jsme byli přítomni, potkali jsme anděly s nádhernými roztančenými křídly a spirála času nás jako tobogán vrátila po 45 minutách zpátky do sedačky hlediště. Škoda pro ty, co jste nestihli doběhnout včas a přišli jste o zážitek proletět se s námi vesmírem. Tak pro příště nezapomeňte - zastávka Husitská.

Anežka H., Žďár nad Sázavou

Na představení tanečního oboru chodím nesmírně ráda. Vlastně už s jistotou si jdu vychutnat malý umělecký zážitek. Nejinak tomu bylo v případě Taneční vesmírné vánočky. Originální, nápadité představení, efektní vesmírná scéna, kdy dojem ještě umocní mluvené slovo, osvětlení jeviště a zpestření nečekanou přítomností tanečníků, kteří účinkují přímo v hledišti. Taneční čísla provází mluvené slovo, kdy se nabízí propojení vědeckých faktů s nadpřirozeným světem andělů a hvězd, myšlenkami, jak vznikl vesmír... krásný text, který si chcete zapamatovat. Také zvolená hudba podtrhuje celkovou atmosféru. Divák je vtažen do děje a celkový dojem je o to silnější, že celé pásmo není rušeno potleskem mezi jednotlivými vystoupeními. Je také znát, že tanečníci (děti) přesně chápou, co a jak mají pohybem předat, co tancem vyjádřit. V každém pohybu vnímám jejich nezaměnitelný taneční projev, ať už se jedná o menší děti se svými rozvernými planetkami, skvělé sólo chlapce tanečníka, či úžasné éterické „andělky“. Nejsilnějším momentem celého představení však pro mě byla „andělská“ část, která ve mně vyvolávala intenzivní, krásné emoce

a přání taky takto s nimi tančit! Děkuji za krásný dárek v podobě vesmírného představení. Odcházela jsem dojatá, nadšená, plná obdivu, s „vesmírným“ zážitkem.

Marika B., Brno

Na vystoupení jsem šla zejména kvůli své kamarádce, která mě pozvala a taky zde vystupovala. Chtěla jsem ji trochu podpořit, protože byla od rána nervózní. A taky jsem byla zvědavá, jelikož jsem ji tančit v divadle ještě nikdy neviděla. Vystoupení bylo úžasné a jen jsem žasla nad tím, jak v sobě může člověk najít tolik ladnosti. Moc se mi i líbilo téma vesmíru a to, jak bylo pojaté. Super byly ale i části, kde byl recitovaný text. Chvillemi jsem si totiž připadala, že jsem toho vystoupení součástí. Celkově jsem ráda, že jsem představení viděla a rozhodně nepropásnu další.

Daniela Č., studentka Gymnázia Křenová

Příspěvky sestavila Veronika Kolečkářová, vedoucí oddělení TO

Report z vánočního koncertu

Dne 15. prosince 2023 proběhl Koncert žáků ze třídy paní učitelky Jany Schejbalové. Na vánočním setkání vystoupili jak hráči na cimbál, tak i žáci zobcové flétny, krom jiného jako hosté vystoupili též cimbalisté ze ZUŠ PhDr. Zbyňka Mrkose, nejeden žák dostal i prostor zazpívat si před zaplněným sálem. Sál byl naplněn po okraj příznivci našich žáků od miminek, maminek,

tatínek, sourozenců, až po babičky a dědečky, všem děkujeme za milou podporu, která pomohla vytvořit atmosféru tohoto koncertu. Na koncertě se muzicírovalo i s některými rodiči, čímž se klaním i jejich odvaze vystoupit společně se svými dětmi na pódiu. Jelikož paní učitelka fungovala na tomto koncertě jako korepetitorka na klavír i cimbál, jako spoluhráčka na flétnu, záskok za nemocné hráče, k tomu inspicientka, uvaděčka, v některých případech i jako psycholog a svačinář, na fotografování nezbyl prostor, proto tuto událost dokládáme alespoň jedinou pořízenou fotografií. Již nyní se těšíme na jarní a letní koncert v režii naší třídy.

Jana Schejbalová, učitelka hry na cimbál a zobcovou flétnu

Vánoční ukázková hodina

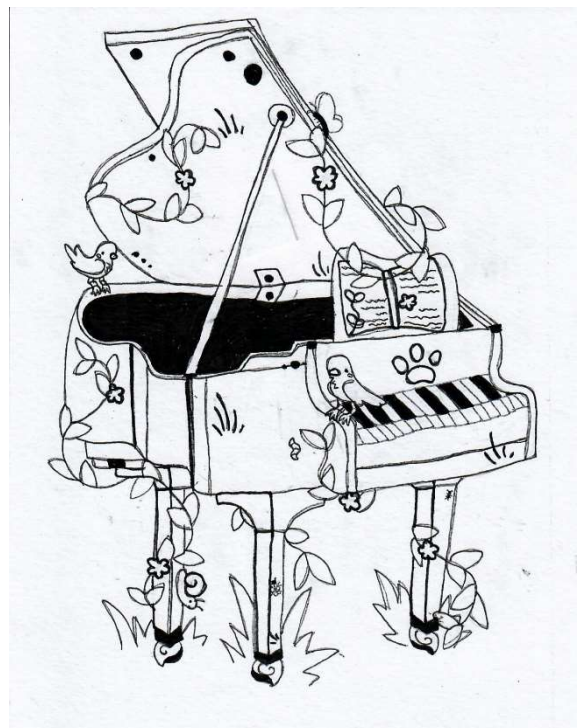
Na tanečním oboru se stalo již nepsaným pravidlem, připravit pro rodiče žáků ukázkovou hodinu, a nejen se tak pochlubit, co se malé tanečnice a tanečníci z přípravků PTV 1 a PTV 2 naučili, ale hlavně rodičům přiblížit naši práci a příjemnou tvůrčí atmosféru ve výuce.

Klára Uhlířová, učitelka TO

Práce žáků VO na téma „Klavírní soutěž“

ZVEME VÁS

Úterý 12. 3. 2024
17.30

Sál ZUŠ J. Kvapila

Absolventský koncert I.

Úterý 23. 4. 2024
18.00

Besední dům, Brno

GALAKONCERT

Úterý 7. 5. 2024
17.30

Sál ZUŠ J. Kvapila

Absolventský koncert II.

Čtvrtek 23. 5. 2024
Pondělí 3. 6. 2024
18.00

Divadlo BARKA, Brno

**Vystoupení Literárně-
dramatického oboru**

Středa 12. 6. 2024
18.00

Divadlo BARKA, Brno

Vystoupení Tanečního oboru

ŠKOLA JE ZAPOJENA DO PROJEKTŮ:

Místní akční plán rozvoje ve městě Brně IV – MAP IV.

Číslo projektu: CZ.02.02.04/00/23_017/0008245 – Statutární město Brno (2024)

OPERAČNÍ PROGRAM JAN AMOS KOMENSKÝ

výzva č. 02_22_002-OP JAK – Šablony I.

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

www.zusjk.cz

PODPORUJÍ NÁS

jihomoravský kraj

**Klub přátel a rodičů
ZUŠ J. Kvapila Brno z.s.**